

Biografi Ib Glindemann 1934-59

Kapitel 1:

Denne beretning dækker hovedsageligt Ib Glindemanns indledende jazzbetonede karriere i 1950'erne, idet hans senere orkesteraktivitet er beskrevet i booklets til adskillige CD-udgivelser.

I en alder, hvor de fleste som folkepensionister læner sig tilbage i en nydende og beskuende rolle, dannede Ib Glindemann i 1994 atter eget permanent big band og har holdt sig inde i rampelyset med utrolig iver og uformindsket musikglæde - indtil manglen på engagementer i efteråret 2012 tvang IG til at opløse orkestret.

Glindemann var allerede årtier tilbage kendt for sine markante standpunkter, mange vil kalde dem kontroversielle, og disse fremstår ikke mere moderat efter de mange år – uanset at tillægsordene og de skarpe meninger ofte i højere grad forårsager modsætningsforhold end de åbner døre. Grov, stædig, enspænder, firkantet, naiv og ulidelig perfektionist – lignende karakteristik finder man stort set i alle IG-karrierens interviews og avisomtaler, men Ib Glindemann viger stadig ikke fra sin helt egen opfattelse, og hellere end at renoncere en tøddel derpå, deler han veloplagt ud af sine synspunkter. Lejlighedsvis 'ledes Ib videre i programmet', når hans søster kort og godt gør ende på den rige argumentation: "Hold nu mund, Ib, og spill!" – og det gør han så.

I det efterfølgende undgår man imidlertid ikke at bemærke, hvilken helt usædvanlig jernvilje, indlevelse og vedholdenhed, som Ib Glindemann, selv som ganske ung mand, har lagt i sine bestræbelser for jazzten under de første big band år frem til 1959 – en alsidig og stor forkæmper oppe mod besværligheder, som man dårligt kan forestille sig i dag, når datidens ringe eller ikke eksisterende hjælpemidler, tilskudsordninger og formidlingsveje tages i betragtning.

Det vidner om en herkulisk indsats og giver unægteligt stof til beundringsværdig eftertanke.

Heldigvis har koncerter med DRBB under ledelse af Ib Glindemann i 2012, hvor han fik tildelt Leo Mathisen-prisen, givet lidt medvind i sejlene, og man kan kun håbe, at DRs ledelse dermed får øjnene op for de endnu eksisterende muligheder for en unik og ægte indlevelse og musikfremførelse - når Ib Glindemann ikke længere er ved hånden, mister Danmark en kapacitet uden lige, og den fine jazz æra, som han har repræsenteret, vil uddø for altid.

"For Ib. I'm sure you and your music will be most successful – you have my sincerest wish for all you want. Stan Kenton 18/4/56" er der prentet med nydelig håndskrift hen over indersiden af bindet til Ib Glindemanns første udklipsbog.

Kenton signerer IGs scrapbog 18. april 1956

Kentons opmuntrende skulderklap i april 1956 (se ovenstående foto) var ikke det første – allerede den 22. august 1953, hvor Ib overværede begge Stan Kenton-orkestrets aftenkoncerter i K.B.-Hallén, autograferede orkesterlederen hans program således: **"For Ib. Good luck with your music. Sincerely Stan Kenton."** Og endelig, i 1966, medens Glindemann var leder af Danmarks Radios Big Band, engageredes Stan Kenton til at instruere dette band med efterfølgende koncertfremførelse.

Med trompet som hovedfag tog Glindemann i 1956 efter 4 års studier afgangseksamen fra Det Kgl. Danske Musikkonservatorium i København – og satte stort set derefter alle kræfter ind på at videreføre og perfektionere sit store orkester.

Ib Glindemann and his Orchestra havde deres første professionelle engagement i det legendariske National-Scala i sommeren 1956. Det skulle have varet to uger, men prolongeredes til to måneder. Derefter fulgte koncerter i Sverige. "Voice of America" transmitterede orkestret internationalt. Avisomtalerne var utallige, og en ofte benyttet overskrift var "Den ny sensation i dansk jazz-liv" eller lignende.

Men uanset Glindemann stred som løve og egentlig havde pressen med sig, gik orkestret hurtigt sin død i møde - den 27. september 1959 gav det afskedskoncert på "Hotel Hamlet" i Helsingør.

Ib Niels Carl Glindemann Nielsen, trompetist/orkesterleder/ dirigent/arrangør/komponist, blev født på Frederiksberg den 27. september 1934. I 2007 fejrede han sin fødselsdag ved den årlige jazzkoncert arrangeret af Peugeot Taastrup/Little Beat Records i Bilhuset Taastrup A/S med en halv times koncert, der satte stemningen på den anden ende. Der indløb en strøm af gæsteønsker om en hel koncert med Ib Glindemanns Orkester. Denne fandt sted den 24. april 2008. Musikken på nærværende CD blev dels indspillet ved koncerten plus en opfølgende session, også i Bilhuset Taastrup A/S, den 23. august samt ved nogle studietilretninger i september 2008.

Under et datidigt interview med Ib Glindemann undrede en avisreporter sig over at finde portrætter af Luther, Christian den Fjerde og Holger Drachmann på væggen hos noget så forrygende som en jazztrompetist.

Langt ude er jeg faktisk i familie med Martin Luther og min mor, født Lindemann, kom fra Tyskland. Det skabte en del forviklinger, da hun blev gift Glindemann. På min fars side er familien jyder. Min farfar var som dreng fårehyrde på Horsens-egnen, men blev siden købmand i København. Først havde han forretning inde i Aabenraa, blev siden storkøbmand ude på Lyngbyvej. Til sidst blev han medlem af borgerrepræsentationen og konservativ rigsdagsmand og døde, til hele familiens overraskelse, som en velhavende mand. Han havde hus ovre på sin fødeegn, et pragtfuldt kampestenshus, hvor jeg tilbragte næsten alle mine sommerferier.

Jeg kom til verden på en Københavnsk fødeklinik, men levede mine første år hos min farfar uden for Horsens og kom siden til Slagelse, hvor mine bedsteforældre drev apotek. Allerede som 4-årig hørte jeg Fred Astaire synge Irving Berlins melodier, som min moster havde fattet lidenskab for. Hun købte alle hans plader, og jeg spillede dem dagen lang – det var i den alder en overmenneskelig anstrengelse for mig at trække rejsegrammofonen op. Jeg husker også, at jeg, når jeg kørte rundt på min trehjulede cykel, elskede at lytte til "Hot, Hot, det er det hele, hule Hot, Hot!" Musiktalentet og – glæden har jeg fra min mor og far – de var begge musikalske og min bedstefar havde gehør. Han kunne sætte sig til et kirkeorgel og spille uden kendskab til noder. Jeg gjorde dog ikke noget alvorligt ved musikken dengang, ej heller i de første skoleår. Familien ejede et klaver, men det blev ikke brugt, idet min mor havde svoret, at jeg aldrig skulle tvangsindlægges til at spille - som barn var hun selv så led og ked af klaverundervisningen, at hun skar sig i fingrene med et barberblad bare for at blive fri!

Der boede jeg, til min morfar døde i 1947. Min far var revisor, og min mor havde en kombineret frisør- og skønhedssalon, men de blev skilt, da min morfar var død. Min far flyttede tilbage til Sønderup Bakker uden for Horsens, og som 12-årig flyttede jeg med min mor og mormor til København, hvor jeg kom på Stevnsgades Skole.

Vi boede på Nørrebrogade 164, hvor min mor etablerede salon på første sal. Overfor, på den anden side af Nørrebrogade, lå en større farveforretning 'Fix & Færdig', og nedenunder min mors salon – på hjørnet af Thorsgade – havde et par djærve damer charcuteri-udsalg. De gik i træskostøvler og havde savsmuld på gulvet.

Det kneb noget for min mor at finde på et navn at sætte over lokalerne, men til sidst fandt hun ud af, at Thors kone hed Sif – så det blev til "Frisørsalonen Sif". Ind imellem kom de to damer fra viktualieforretningen op for at få sat håret til lidt lørdagssjov: "Hvordan med det navn – skal det læses bagfra?", spurgte de bramfrit. "Næh, nu skal du høre, du skal s'gu kalde salonen for 'Fiks & Fjong'!"

Jeg brugte al min fritid på at bygge kortbølgeradioer og modelfly. Det var min ganske verden, og det var via en selvbygget radio, at jeg første gang lyttede til swing bands. Der er nu ingen tvivl i mit tilfælde, hvad angår det unikke musikalske vendepunkt. En oktoberdag i 1949 skulle Louis Armstrong and His All Stars give koncert i K.B.-Hallen - jeg gik i fjerde mellem, og mens jeg sad på skolebænken og stirrede fortvivlet ud ad vinduet, blev billetterne revet væk – jeg havde vist heller ikke råd til at købe en. Men Armstrong ville jeg nu høre. Jeg havde enkelte gange lyttet til ham på plade – og havde også hørt Tommy Dorsey på film i en biograf i Slagelse.

Om aftenen, da koncerten fandt sted, cyklede jeg ud til K.B.-Hallen på Peter Bangsvej – uden billet – men i håbet om, at bandets udfoldelser kunne anes gennem hallens mure. Heldigvis stod en række vinduer åbne, og selv om jeg ikke kunne få det fulde udbytte af koncerten, blev jeg straks grebet af musikken. Jeg overdriver ikke – efter tre numre var der kun én ting, der havde betydning for mig: Armstrongs musik. Vibrationerne gik rent ind. Medens jeg stod dér uden for hallen, oplevede jeg simpelthen vendepunktet i min tilværelse, og jeg måtte ind for at tale med denne store musiker.

Forsigtigt sneg jeg mig ind ad bagindgangen, men nåede selvsagt ikke ret langt, før en kontrollør havde fat i kraven på mig. Jeg forsøgte at gøre ham begribeligt, at netop Armstrong repræsenterede alt det, der overhovedet var noget værd for mig lige nu, og at det var absolut nødvendigt, ja livsvigtigt, for mig at komme ind. Imidlertid formildede de gode argumenter ikke den strenge dørvogter. I hvert fald ikke i første omgang. Et øjeblik efter befandt jeg mig udenfor igen – netop som Louis satte i med "Muskrat Ramble" med 90 atmosfærers tryk!

Jeg blev stående i min stædighed, og i mellemtiden må kontrolløren have tænkt over sagen, for da der var et kvarter igen, kom han ud og spurgte, om jeg stadigvæk var interesseret i at komme indenfor: "Vel, stik så ind med dig!" – og et øjeblik efter stod jeg bare tre meter fra tribunen.

De efterfølgende minutter gjorde det fuldkommen lysende klart for mig, at jeg selv måtte spille trompet. Atmosfæren inde i hallen var til at skære i, og for mig kom den ene 'sandhed' efter den anden ud af Armstrongs horn, sat i ramme af "12th Street Rag". En banebrydende og optændt tilstand af lykkefølelse.

Da koncerten var forbi, forekom det mig ikke længere vigtigt at møde Louis personligt – han havde allerede, ved hjælp af sin trompet, svaret på alle de spørgsmål, jeg havde på hjerte. Og således blev min livsbane vel også udstukket denne dag.

Velmenende mennesker havde tidligere betydet mig, at jazz'en var udtryk for en hektisk, unormal tilværelse, et abnormt seksualliv og meget andet. Armstrong overbeviste mig om, at det var det rene vrøvl. Hans musik var netop velafbalanceret og livsglad.

Derefter var enhver tvivl i dobbelt forstand blæst væk – og jeg måtte eje en trompet. Nok så uheldigt havde jeg ikke en øre i sparebøssen.

Som nævnt havde jeg bygget kortbølgeradioer og modellfly. Jeg lå på gulvet i min mors frisørsalon og rodede med alle løsdelene til flyene, som til min mormors store ærgrelse blev stillet til hærkning under hendes seng – blandt andre en ren fantommaskine, der ved en konkurrence i Fælledparken for fritflyvende modeller satte uofficiel europarekord. Mit fly var oppe på en hastighed af 186 km/timen – på hvilket tidspunkt det drøned ned i et større udendørs kaffebord.

I de følgende dage solgte jeg alle mine værdigenstande – de indbragte lige 100 kroner. Jeg klagede min nød til min sløjd lærer, og han satte mig i forbindelse med en brandmand i Holmbladsgade på Amager, der ville sælge en trompet for 125 kroner. Min mor trådte til med den manglende sum – og jeg glemmer aldrig den lørdag, hvor jeg cyklede ud på Amager mod det forjættede mål.

Brandmanden var så venlig at sige, at jeg jo da nok lige skulle prøve trompeten for at afgøre, hvorvidt den nu var noget for mig. Jeg tog den grundigt i øjesyn, men anede ikke, hvordan jeg skulle bære mig ad med at få en lyd ud af den. Ja, jo, det blev til et par højst mystiske trut, og jeg erklærede sagkyndigt: "Den er god nok!"

Han har sikkert i sit stille sind moret sig, og slået en skraldlatter op, da jeg var ude af døren; kunne egentlig have solgt mig en kaffekande – jeg havde såmænd på det tidspunkt spillet lige så godt på den.

Jeg skal ikke kunne sige, hvor evnerne kom fra. Det eneste medlem af slægten, der har haft et horn i hånden og for læberne, var min oldefar på mødrene side. Han var postillon på diligencen mellem Nyborg og Svendborg, hvor han traktede posthornet.

De næste dage øvede jeg i en uendelighed. En beboer i opgangen arbejdede hos B&W og spillede tillige trompet. Han lærte mig "Danmark dejligst vang og vænge". Det lød rædsomt – men lidt efter lidt bankede beboerne på vor dør for rørende at tilkendegive, at "nu gik det fremad".

Vel, lørdagen efter stod jeg frem og spillede ved et skolebal. Og jeg begyndte at tage undervisning hos trompetisten Bjørn Alstrup, der dengang var konservatorie-elev – mødte op hos ham hver lørdag eftermiddag. Det var faktisk hans fortjeneste, at jeg fik lysten til og indså det fornuftige i at komme på Musikkonservatoriet.

I Stevnsgades Skole gik Otto Brandenburg (1934-2007) en klasse under mig. Vi gik godt i spænd sammen, var gode kammerater. Han spillede egentlig violin i skoleorkestret, og tog også noget undervisning – men da jeg var opsat på at danne et swingorkester, var violin ikke lige sagen. En dag gik jeg hjem til Ottos mor og sagde, at hun altså blev nødt til at forære ham en guitar – og det fik han virkelig. Vi besad megen interesse, flid og en vis musikalitet, og endte med at have et udmærket skoleorkester.

Skoleamatørerne fortsatte, men Ib fik lyst til at gøre endnu mere ved det, og spurgte alle blæserne, om de ville være med til at danne et rigtigt orkester med et strengere jazzsigte. Der var bred opbakning til Glindemanns idé, og derved begyndte denne ny gruppe for sig selv.

Otto Brandenburg

Ib Glindemann i studiet med Brandenburg (ca. 1960). Fra venstre: Lars Blach, Jørn Elniff, OB, IG, Bjarne Rostvold, John Steffensen (ex Leo Mathisen) og Poul Gregersen (ex Svend Asmussen).

Jeg blev således udøvende musiker i 1950, og familien kom efterhånden på sporet af min interesse. Det var fint nok, at jeg ville spille trompet, men det var bestemt ikke fint nok, at jeg ville være musiker. Det var ganske enkelt en katastrofe.

Min afdøde farfar var som sagt en alvorsmand, så der var i det hele taget en vis forventning til mit fremtidssigte, da jeg var familiens eneste mandlige udløber. Jeg kunne så sandelig ikke beskæftige mig med "negerstep", som min mormor udtrykte det. En dag blev jeg kaldt over på Strandboulevarden til middag og fortrolig samtale med min onkel Carl, der var professor i noget med dampmaskiner. Vi fortrak til herreværelset, og efter at han havde set betydningsfuldt på mig, klippede spidsen af sin cigar og pulset heftigt, formanede han: "Ib, i vores familie tolererer vi ikke slaphed!"

Han forestillede sig, for mit vedkommende, en ingeniøruddannelse, og havde i samme øjemed skaffet mig en læreplads. Familien kunne absolut kun tro, at en ung mand - fra et pænere hjem - som musiker uvægerligt måtte gå i opløsning blandt kvinder og skumle værtshuse og sluttelig ende på socialhjælp.

Jeg tog realeksamen – der var ingen diskussion i en familie, hvor de fleste havde studentereksamen, og efter endt skolegang blev jeg ansat som elev hos kemikaliefirmaet Bie & Berntsen A/S (leverandør indenfor laboratorieinstrumenter/-udstyr/teknisk service) med henblik på en efterfølgende ingeniøruddannelse.

Dér stod jeg i et brandsikret, aflåst rum i kælder-etagen og tappede æter og afvejede talkum og asbest – og havde ikke videre begreb om den eventuelle musikalske fremtid, derimod nok en forestilling om, at den praktiske uddannelse var noget, jeg "kunne falde tilbage på". Dog, arbejdet interesserede mig ikke det mindste. Alt ændrede sig i løbet af et års tid, og jeg var kun elev fra eftersommeren 1951 til august 1952. Da jeg endelig kom til klarhed over min mulige videre færd,

var min chef i forretningen så venlig at ophæve lærekontrakten uden protest og uden at kræve erstatning, hvad han sagtens kunne have gjort.

Ingen vej uden om - skulle jeg være musiker, måtte jeg på konservatoriet! Der var en dejlig atmosfære inde på konservatoriet – den fangede mig straks, og så gav jeg mig selv det ultimatum, at hvis jeg bestod optagelsesprøven, skulle det være musik resten af livet. Dumpede jeg, skulle musikken blot dyrkes i fritiden.

Jeg meldte mig til optagelsesprøven. En tåget morgen trådte jeg an på Konservatoriet i et nyt sæt tøj, som min mormor havde foræret mig, tog en dyb indånding – og bestod. Der begyndte jeg i september 1952. Således fik jeg det akademiske stempel, og kunne som en slags belønning hver måned gå op til min onkel Carls sagfører i Vester Voldgade og hente 30 kroner til leveomkostninger. Det var en betydelig sum dengang.

Min mor stod helt og fuldt bag mig, men Det Kgl. Danske Musikkonservatorium var en hård, og ikke altid, civiliseret skole. Der var også udsigten til militærtjeneste at tage hensyn til – jeg brød mig simpelthen ikke om militæret. Var nægter, hvad jeg havde været lige siden jeg opfattede, hvad militærvæsen var for noget.

Jeg boede hjemme, og betalte ikke for maden. Heldigvis kunne jeg selv tage elever i trompetspil, og tjente derved også lidt penge. Desuden spillede jeg til foreningsballer og andre steder. Det gav en tier pr. aften – senere, som medlem af orkesterforeningen, blev det en mere markant tariffbetaling. Min mor kunne faktisk ikke udstå min musik i begyndelsen, men siden blev et af hendes yndlingsnumre "One O'Clock Jump". Dette bør alle mennesker tage ved lære af!

Lysten blev på en mærkelig måde også vakt en aften, hvor jeg var sammen med formanden for Dansk Ungdoms Symfoniorkester, Ole Georg Hansen. Vi fangede en amerikansk udsendelse på radioen, og pludselig forstod jeg noget i musikken, som jeg ikke før havde haft fat i. Ungdomsorketret var for resten også et af de første steder, hvor jeg dyrkede musik sammen med andre. Og dengang var jeg ikke så kritisk ved optagelsesprøverne til mit orkester – heldigvis, jeg havde kun spillet et halvt år. Jeg begyndte med mindre studiegrupper, men fik så omsider dannet det store orkester.

Kapitel 2:

I begyndelsen var det meget svært at finde øvelokale, som regel holdt udlejereren kun til én prøve. Men så fandt man husly i et lokale hos Roklubben "Kvik", hvor der øvedes hver søndag morgen.

Siden fik det store orkester lov til at øve søndag formiddag i et kælderlokale inde i gården til Nørrebrogade 164. Samtidig virkede Ib, under øgenavnet "Stan", som trompetist i big band'et "The Skyliners". Hans eget orkester blev bedre og en dag dumpede en konvolut ind ad brevsprækken:

TELEGRAM-ADR.: EKSTRABLADET, COPENHAGEN • RIGSTELEFON 140 • CODE: WESTERN UNION • POSTGIROKONTO 1190

REDAKTION RAADHUSPLADSEN 33 KØBENHAVN V KONTORTID 7-14 TELEFON: CENTRAL 9114		EKSPEDITION RAADHUSPLADSEN 37 KØBENHAVN V KONTORTID 8.30-16.15 TELEFON: CENTRAL 8511

KORRESPONDENTER I: PARIS - LONDON - BERLIN - ROM - WIEN - NEW YORK - BRYSEL - ATHEN - OSLO - STOCKHOLM

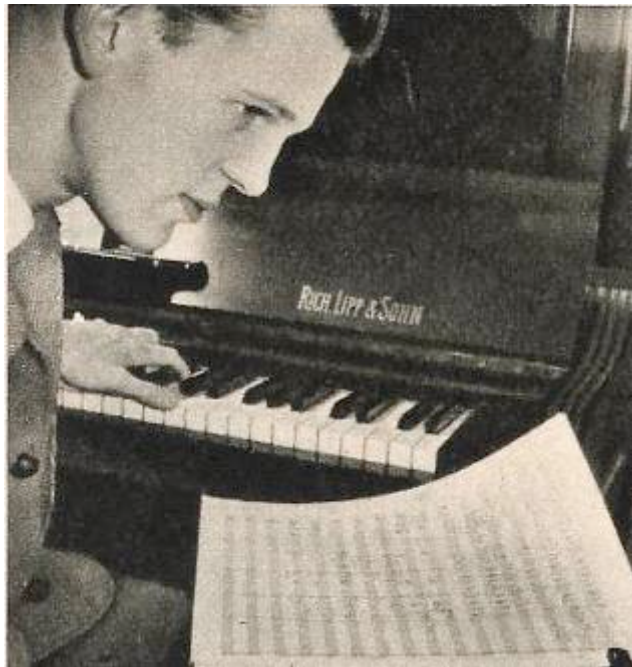
26. oktober 1952.

Hr. Ib Glindemann,
Nørrebrogade 164, I,
København N.

Jeg kan hermed meddele Dem, at Deres orkester er udvalgt til medvirken ved amatør-jazz-stævnet søndag den 2. november kl. 16. Nærmere oplysninger om arrangementet på solve dagen vil tilgå i ugens løb.

Tilmeldelsesgebyret bedes venligst indsendt i check, kr. 28,00.

Venlig hilsen

Hans Jørgen Pedersen

- og Ib tilmeldte straks sit orkester, der havde følgende besætning: Palle Bolvig, Kjeld Sørensen, Ole Geisler, Gunnar Hansen, trompeter. Bent Ronak, John Lind, Willy Clausen, Mogens Hobel, Herbert Møller, basuner. Ernst Herdorff, Kay Wilstrup, altsaxer. Poul Glud, Henry Christiansen, tenorsaxer. Uffe Karskov, barytonsax. Knud Petersen, piano. Verner Broholm Helmbo, guitar. Arne Tørnquist, bas. John Skriver, trommer, og Hans Rasmussen, bongos. Ib Glindemann, dir/arr.

Ti orkestre havde kvalificeret sig til den afgørende dyst og mellem de andre deltagende bands var The Skyliners, Jørgen Lausens Sextet, Peter Erlings Kvartet (Vejle), The Ramblers, Niels Hartmanns Orkester, Sven Hermanns Sextet (Odense) og Jive Clubs Quartet.

Konkurrencen fandt sted den 2. november 1952 kl. 16.00, men allerede om morgenen indledte man med prøver i Politikens Hus. Derefter frokost i Ekstra Bladets kantine, hvorefter orkestrene samledes til selve koncerten i Odd-Fellow Palæet.

Det hele blev afviklet på to timer, og de fire dommere, heriblandt Jonny Campbell og Børge J. C. Møller, havde ikke nogen nem opgave med at udpege de bedste grupper. Peter Erlings Kvartet og Jørgen Lausens Sextet fik tildelt hæderspladserne, hvilket faldt ganske i de 1.511 tilhøreres smag. Yderligere blev muligheden for et par pladeindspilninger uddelt som trøstpræmie, og her tilfaldt den ene Glindemanns band. Orkestret minus Hans Rasmussen indspillede "Jump For Joe" den 21. november 1952, der blev udsendt på TONO Z 18228. Avisreferaterne rummede nogen begejstring i hvert fald for den ny stil i orkestrets præstationer, men pladeoptagelsen fik nu ikke de store roser med på vejen.

Alligevel kom der mere fokus på orkestret, og den 29. november 1952 medvirkede det ved en midnatsforestilling i Kino-Palæet sammen med en række skuespillere.

I begyndelsen af 1953 var der omtale med billeder i Det ny Radioblad, hvilket medførte indrykning af orkesterbillede og kort beskrivelse i det svenske jazztidsskrift Estrad.

Den 22. februar spillede man i "Swing, Sweet & Hot Club", på hvilket tidspunkt IG tillige dublerede som pianist. I februar var band'et desuden i Ølandshus, og den 6. marts medvirkede det i "Åbent hus" i Radioens Jazzklub.

Torben Ulrich: "Der findes en gruppe ivrigt arbejdende musikere, som stadig har lidt af "dagligstue"-fornemmelsen siddende i kroppen. En gruppe musikere, som simpelthen på grund af deres størrelse har haft vanskeligt ved at få plads under jazzklubbernes beskedne tag. For IB GLINDEMANN og hans store orkester er det åbne hus på lørdag derfor en kærdkommen lejlighed til at kunne vise, hvad man har puklet og aset med i de lange vinteraftener, og for jazzlytterne må det blive sjovt at høre, hvad man herhjemme kan få ud af fem trompeter, to basuner, fem saxofoner og en rytmegruppe. Oprindelig havde Glindemann, der selv arrangerer orkestrets numre, Kenton-stilen som inspirationskilde, men i den senere tid har man lagt sig efter en mere robust linie og prøver nu ihærdigt en gang om ugen at komme så nær op ad Dizzy Gillespies opfattelse af et stort orkester, som det er muligt på vore breddegrader. Glindemanns version af "Perdido" og "Walking Shoes" vil blive spillet ved denne lejlighed, og ydermere er det tanken at lade en 'gruppe inden for gruppen' – bestående af orkestrets bedste solister – spille et par numre, blandt andet "Good Bait" af Dizzy Gillespie."

Efterfølgende anmeldelse i Information: ". . . modernisterne har lov at finde på noget nyt, uden at deres trofasthed mod jazzen drages i tvivl. Det store orkester, der ledes af Glindemann, udmærkede sig ved en noget bombastisk blæserklang – ikke så mærkeligt, der er tolv mand om at frembringe den – og gik som et stormvejr løs på nogle udmærkede arrangementer. En god rytmesektion var der."

"Åbent Hus", Studie 2, DR, 6. marts 1953

Kastrup Fortets friluftsscene maj 1953

I maj og igen den 23. juni ved midsummerfesten trådte orkestret energisk an på Kastrup Fortets friluftsscene, hvor også sangerinden Aase Werrild mødte op. For ca. et kvarters optræden modtog orkestret (gennem Arte, der skulle have 10% provision) et honorar på i alt kr. 250,00.

B.T.: "... der var stemning til stede, da Ib Glindemanns 16 mands orkester demonstrerede noget af den bedste jazz, der i dag kan præsteres herhjemme ... ikke mange professionelle orkestre spiller med sådan en veloplægthed og rytmesans ... denne talentfulde kreds af jazzamatører gjorde stormende lykke ..."

Den 30. juli 1953 kl. 19.30 afholdt Vesterbros Ungdomsklub en **KÆMPE JAZZ KONCERT** i Enghaveparken med Birthe Wilke (der blev lanceret som "Jazz-stjernen"), Jes Videbæks Orkester, Malihini Hawaiians og The Skyliners (16 mand). The Skyliners var under ledelse af Mogens Hobel, og besætningen var:
Trompeter: Fritz Sørensen, E. "Dizzy" Christiansen, E. Rick Martin og Ib "Stan" Glindemann.
Basuner: Ole "Bop" Sørensen, Helge "Basse" Christensen og Benny Berthelsen. Saxer: Per Schou, Joe Oluf Ipsen, Keld "Art" Hobel, Erik "Getz" Møller og Benny "303" Sørensen. Piano: Knud Petersen. Guitar: Leif G. Petersen. Bas: Helge Nielsen. Trommer: "Big" John Skriver.

Repertoiret var i første sæt "Skyliner", "Streamliner", "Song of the Volga Boatmen", "Fat Man Boogie", "Sky Coach" og "Lover". Andet sæt bestod af "Leave Us Leap", "Swanee River", "Pipers' Patrol", "Gypsy Mood" og "American Patrol".

I august var mesterforbilledet Stan Kenton i København, og Ib sad naglet til sædet ved begge koncerter i K.B.-Hallen. Det lykkedes ham endda at få Kenton til at høre sit orkester spille.

Den 30. november var Glindemanns Orkester atter med i et arrangement af Vesterbros Ungdomsklub, denne gang i Folkets Hus, Enghavevej 40. Omkring denne tid medvirkede orkestret også ved et møde i Blue Note jazzklubben.

Den 1. november 1953 afholdt TONO og EkstraBladet igen Jazzkonkurrence, på ny i Odd Fellow Palæet. Glindemanns Orkester stillede op med følgende besætning: Kjeld Sørensen, Palle Bolvig, Ole Geisler, Einar Christiansen og Fritz Sørensen, tpt. Ole C. Sørensen, Bent Ronak, Mogens Hobel, Willy Clausen og John Hansen, trb. Poul F. Glud, Ernst Herdorff, Johannes Jørgensen, Per Garnæs og Uffe Karskov, saxer. Knud Petersen, pno. Orla Westergaard, gtr. Erling Christensen, bas. Hans Rasmussen, dms, og Ralph Hines, bongos. Man fremførte "Godchild" og den bundne opgave "I skoven skulle være gilde" - men den traditionelle smag/bølge var begyndt at vinde frem og fik formentlig overtaget, og vinderne blev hhv. Kardinalerne, Odense, og Adrian Bentzons Storyville Jazzband, København.

TONO og EkstraBladets jazzkonkurrence 1953

Trompetisten kgl. Kapelmusikus Kurt Petersen var en af mine lærere (i trompetspil), og han var en barsk og upædagogisk kanalje. Den ene uge udråbte han mig til geni, og den næste rystede han på hovedet og kastede med en stol. Det blev mig for skrap, hvorfor jeg pakkede sammen og gik, men han kaldte mig dog tilbage. Siden blev vi særdeles gode venner, og min trompetkoncert til Knud Hovaldt (1926-2001) gav han udmærkelse.

Andre lærere var professor Bjørn Hjelmberg (teori), organist Gylden (solfege), professor Jørgen Jersild (musikhistorie) og professor Svend Chr. Felumb, der udtalte: "Jazz? Skån mig! Og dyrk hellere Deres evner som trompetist i et symfoniorkester – så vil det gå Dem bedre i livet." Felumb var dog ingen afgjort modstander af jazz, så lidt som Ib Glindemann var modstander af symfoniorkestre.

Anden påskedag 1954 var Glindemann og hans orkester på scenen i K.B.-Hallens i sæsonens sidste "Humørets Parade" – selv samme sted, hvor han i oktober 1949 blev inspireret af Armstrongs All Stars. Ifølge pressen var dette faktisk orkestrets debut for offentligheden. Ralph Hines, der i november var med i Odd-Fellow Palæet, sang ved denne lejlighed med orkestret.

Under devisen "RECORD SESSION" samledes bandmedlemmerne mandag den 11. juli 1954 til optagelse i Kisbyes Dansehal. Der blev udsendt skriftlig indkaldelse med følgende oplysninger:

Besætning: Leppe Sundevall, Palle Bolvig, Einar Christiansen, Jørgen Møller og Perry Knudsen, trompeter. Willy Clausen, John Lind, Bent Ronak, basuner. Uffe Karskov, Kjeld Hobel, altsaxer. Poul Glud, Allan Lundstrøm, tenorsaxer. Lars Gullin, barytonsax. Oluf Lindberg, piano. Dan Jacobsen, bas, og Tage Hellstrøm, trommer.

Program: "Our Blues". Komp./arr. Ib Glindemann. Solister: Gullin, Karskov, Clausen, Lindberg, Hellstrøm. "Interlocution". Komp. John Lind/arr. Ib Glindemann. Solister: Gullin, Sundevall.

"My Old Flame". Komp. Greer/Green. Arr. Oluf Lindberg/Ib Glindemann. Solister: Gullin, Sundevall.

"Lullaby in Rhythm". Komp. Benny Goodman/arr. Palle Bolvig. Solister: Gullin, Bolvig, Karskov, Sundevall.

Kisbyes Dansehal, 11. juli 1954.

Imidlertid fremgår det af billederne, at basunsektionen også er fem mand høj – og man ser tydeligt Kurt Järnberg blandt disse – længst tilbage på billedet ovenfor.

Svenskerne kom fra Lulle Ellbojs Orkester, der på det tidspunkt havde engagement i Tivoli – og ved nærmere studie af Ellbojs besætning opdager man, at tenorsaxen Allan Lundstrøm i virkeligheden er svenskeren Allan Lundström, medens Tage Hellstrøm reelt er svenskeren Tage Källström, begge fra Ellbojs rækker. Kurt Järnberg må have meldt sig uden for

nummer, og da der er 5 basuner i stedet for de berammede 3 mand, kunne det tænkes, og endnu en svensker er med, nemlig Folke Rabe.

Lulle Ellbojs Orkester, Dansetten, Tivoli, sommeren 1954 – Järnberg (basun) nummer tre fra venstre

Spørgsmålet er så, om der egentlig var tale om en optagelse, som annonceret i musikerindkaldelsen – der forekommer ingen mikrofoner på billederne overhovedet. En endnu mere kuriøs ting er, at Kurt Järnberg hårdnakket hævder først at være kommet til København i 1955.

Kapitel 3:

Information 27. september 1955: *Noget mageløst er under opsejling. På onsdag åbner Det kongelige danske Musikkonservatorium på H. C. Andersens Boulevard portene for jazzen. Det er elevforeningen, som har taget initiativet til, at den for få årtier siden så forkætrede musikart nu skal klinge i de lokaler, hvor Gades og Carl Nielsens ånd hidtil har overvåget et vist musikalsk decorum.*

Koncerten tjener til at finansiere den interskandinaviske konservatoriefest, der finder sted i København i oktober måned. De unge kompositionselever fra de nordiske lande vil ved denne lejlighed træffe sammen, og de københavnske jazzmusikere, selv skabende kunstnere indenfor deres felt, er gået med på idéen.

Fire jazzensembler må deles om æren for denne jazzmæssige pionérgerning i den gamle festsal. Ib Glindemann (selv trompetelev på konservatoriet) møder med stort orkester, som bl.a. bidrager med lederens egen "Karburator Blues". Finn Savery (søn af den kendte musikpædagog og selv klaver- og kompositionselev under Koppel og Niels Viggo Bentzon) spiller med trio. Adrian Bentzon (søn af komponisten Jørgen Bentzon) spiller traditionel jazz med trio, og endelig møder den internationalt kendte arkitekt og barytonsaxofonist Max Brüel frem med sin kvintet.

Konservatoriets ledelse er gået med på elevforeningens idé uden nogen som helst diskussion. Direktør, professor Finn Høffding har kun betinget sig, at det bliver virkelig jazz, ikke fortyndede efterligninger, der bliver spillet. "Der undervises ikke i jazz på konservatoriet," siger Høffding. "Men vi ved naturligvis, at mange af eleverne dyrker jazzen, og det er kun godt. Selv har jeg ikke det fjerneste imod denne musikform, når den dyrkes i det høje kunstneriske plan. Jeg er snarere positivt interesseret som skabende kunstner. For visse instrumentalister kan jazzen kun gavne. Messingblæserne opdyrker en smuk, slank klang gennem jazzen, der slet ikke er at foragte i andre musikformer . . ."

B.T. 29. september 1955: *PROFESSOREN MOREDE SIG VIDUNDERLIGT. Professor Høffding var utilfreds med akustikken. De modernistiske musikere var utilfredse med traditionalist-kollegernes toner og omvendt. Publikum var utilfreds med, at programmet kun varede to timer. Men alle var enige om, at det var en herlig aften, da jazzen for alvor holdt sit indtog på Det kgl. danske Musikkonservatorium . . . Glindemann har to ambitioner i livet. Enten vil han være professionel musiker og lede et stort, jazzpræget danseorkester, eller også vil han skaffe sig et lille hus på landet og komponere. I går virkede han alt for legemlig aktiv til, at man kunne tage hans tanke om det stillesiddende liv på landet alvorligt. Han gør det sjældne, at han for alvor dirigerer et jazzorkester, og han gør det under udfoldelse af kropslige spræl på en så særpræget, intens måde – ganske som den klassiske dirigent vil han tvinge musikerne til at følge sine idéer . . . Adrian Bentzons traditionalister og Max Brüels modernister skiftedes til fra kulissen at hviske sarkasmer til*

hinanden: Iskolde som Coca Cola, sagde en New Orleans musiker om Max Brüels band. Og Brüel sammenlignede Bentzons musik med et lille barns første vaklende skridt.

Publikum påhørte hele koncerten med alvorlig interesse. Der var stuvende fuldt i konservatoriets koncertsal. Den forrige soiré i dette lokale bød på et Schubert-program, og ved den lejlighed var salen kun en tiendedel besat.

I øvrigt var interessen så stor, at man kunne have fyldt salen flere gange – Jazzkoncert på Parnasset, kaldte Politiken det. Tilhørerne sad også i gangen udenfor salen og aflyttede musikken via højttalere.

I sommeren 1955 havde IG rejst landet rundt som trompetist med Det kgl. Teaters turnéforestilling "Jeppe på bjerget". Og nu skulle den sammensparede kapital anvendes til at opfylde en idé, som Ib Glindemann havde tumlet med. Søndag den 30. oktober 1955 arrangerede han på eget initiativ "JAZZ for enhver smag . . ." i Odd-Fellow Palæets store sal.

"Nu denne her koncert – gennem lang tid havde jeg drømt om at lave den helt på idealistisk basis. Men det kunne ikke gøres, fordi jeg ikke tjente penge. Men så fik jeg tilbuddet fra Det Kongelige, og så gled det. Først måtte jeg ganske vist købe en trompet til 1.800,00 kroner – en mindre del af beløbet blev betalt over en periode – for jeg skulle jo ha' noget ordentligt at spille på. Men på turnéen sov jeg i telt i alle de seks uger og levede for 8 kroner om dagen, og når man så får 58 kroner daglig, så har man altså tjent de 50. Jeg kom hjem med 1.500 kroner – lige nok til at dække udbetalingen på koncerten. Dertil kom så yderligere 1.000 kroner, hvis der ikke var blevet fuldt hus – men det blev der."

De forskellige herskende smagsretninger blev tilgodeset med orkestre repræsenterende et bredt udsnit af jazzens stilretninger.

Det er værd at bemærke, at Ib Glindemann trods sin kæphest var en af de få, der respekterede de orkestre, der holdt sig til de ældste jazzformer – medens der ellers nærmest rasede en krig mellem traditionalister og modernister, som hver især ikke havde meget godt at sige om hinanden. Den måske mest entusiastiske af dem alle, Ib Glindemann, kunne altså se noget længere end bare ud over sin egen næse. Man kan måske også sige, at det i princippet kunne være lige meget, om man efterlignede Louis Armstrong and His Hot Five eller Stan Kenton's Orchestra – begge dele havde jo på hvert sit tidspunkt peget videre fremad i udvikling.

Reklameindsatsen fejlede intet, pressen var åbenbart selv tilstrækkelig sulten – en række aviser bragte animerende orkesterbilleder, nærbilleder af en koncentreret Glindemann i malerisk dirigent positur, og interviews med 'udfordrende' synspunkter, medens journalisterne fik lejlighed til at brillere med indholdsløse falbelader.

Meget må være faldet på plads i sidste øjeblik, da de forskellige annonceringer afviger mht. til de deltagende orkestre, som blev: Torben Ulrichs Jazzband, Max Brüels Orkester (bl.a. med Kurt Järnberg, trb), Jørgen Rygs Kvartet, Henrik Johansens Jazzband med bl.a. Theis Jensen, kornet, Birthe Wilke m/rytmegruppe og Ib Glindemanns Orkester. Konferencier: Børge Roger Henriksen.

Ib Glindemann henvendte sig direkte til publikum i det lille program: "**Ærede læser!** Først og frem-mest vil jeg sige Dem tak fordi De har indfundet Dem her i eftermiddag. Jeg håber at musikken vil falde i Deres smag. Det var min mening på hver plads at lægge et brevkort, men da min pengepung løb tom inden jeg nåede dette punkt, måtte jeg desværre droppe tanken. Det er nemlig min mening – såfremt der er interesse for sagen – at lade denne koncertform blive en, med faste mellemrum, til-bagevendende foreteelse, hvorfor jeg ville være meget glad for at høre Deres mening og eventuelle råd. Så hvis De har noget på hjerte – ris eller ros – så send mig et par ord. **Ib Glindemann.**"

Ib Glindemann i Palæet den 30. oktober 1955

Det manglede heller ikke på presserespons dagen efter. B.T.: "Flere danske jazz-koncerter velkomne". Berlingske: "Stor succes for den første koncert med ren dansk jazz". Politiken: "... en af de mest musikalsk betonedede koncerter i arten, vi har haft herhjemme." Aftenbladet: "Bedste jazzkoncert til dato. Kvalificeret publikum. Glindemann-orkestret imponerede. Økonomisk succes – der blev omkring 1.500 kroner til Leo Mathisen, hvis kone overværede koncerten."

Selv i Odder Dagblad registreredes det ny fænomen: "Ib Glindemann, søn af bogholder Glindemann, Andelsmaskinstationen, Odder, har slået sit navn fast indenfor jazzkredse landet over med succesen, han forleden havde ved at arrangere jazzkoncert i Odd Fellow i København."

Socialdemokraten: "**Velgørende jazz.** Det var smukt tænkt af den unge jazzarrangør Ib Glindemann at åbne en ny tids "Palækoncerter" med et arrangement til gunst for den sygdomsramte jazzpionér Leo Mathisen." Anmelderen konstaterede, at Glindemann slægtede Stan Kenton på ("How High the Moon" blev fremhævet som særlig godt spillet), og i øvrigt fik det største bifald sammen med Henrik Johansens band, der holdt sig til New Orleans-konservatismen. Og så henfaldt man til intetsigende fraser: Ulrichs band besad frynset nonchalance, Brüels soigneret eksperimentalisme og Rygs artistisk internationalisme.

B.T. noterede, at den største del af publikums interesse gik i retning af de ældre stilarter (og forbigik omtale af Birthe Wilkes indsats af ren høflighed) selv om man også mente, at disse former allerede var slidt op én gang. I jazzkluborganet Jazz-Parade (hvis anmeldelse dækkede begge koncerter samlet) fandt stort set kun Jørn Elniffs trommespil og Jørgen Rygs Kvartet nåde under Siegmundfeldts strenge pen, der var hård, men set ud fra et professionelt synspunkt formentlig retfærdig, ved alle de andre deltagere.

TELEFON: *PALÆ 2203
TELEGRAM-ADR.:
TURNTABLE. KØBENHAVN
KODE:
BENTLEY'S COMPLETE
PHRASE CODE

KANFONINGELAG:
DEN DANSKE LANDMÅNDEBANK
VESTERBRO APS.
GIRO 2047

SKANDINAVISK **ODEON** AKTIESELSKAB

PARLOPHONE

KØBENHAVN K
SØLVGADE 10

ak/st.

10. november 1955.

Herr kapelmester Ib Glindemann,
Nørrebrogade 164, 1
N.-

Kære herr Ib Glindemann,

Refererende til behageligt møde her på vort kontor g.d.
bekræfter vi hermed at have truffet aftale eksklusiv for
ODEON om 4 grammofonoptagelser med Dem og Deres orkester
i begyndelsen af 1956.

Som aftalt er honoraret for Deres vedkommende:

Kr. 100.00 pr. pladeside for direktion
Kr. 100.00 pr. pladeside for arrangement og note-
skrivning.

For orkestrets medlemmer gælder den sædvanlige tarif.

Ligeledes bekræfter vi, at Skandinavisk Odeon Aktieselskab
har 1. option på yderligere grammofonoptagelser.

Vi beder Dem venligst returnere kopien af dette brev med
Deres underskrift.

Med venlig hilsen,
SKANDINAVISK ODEON AKTIESELSKAB

A. Kleinert.

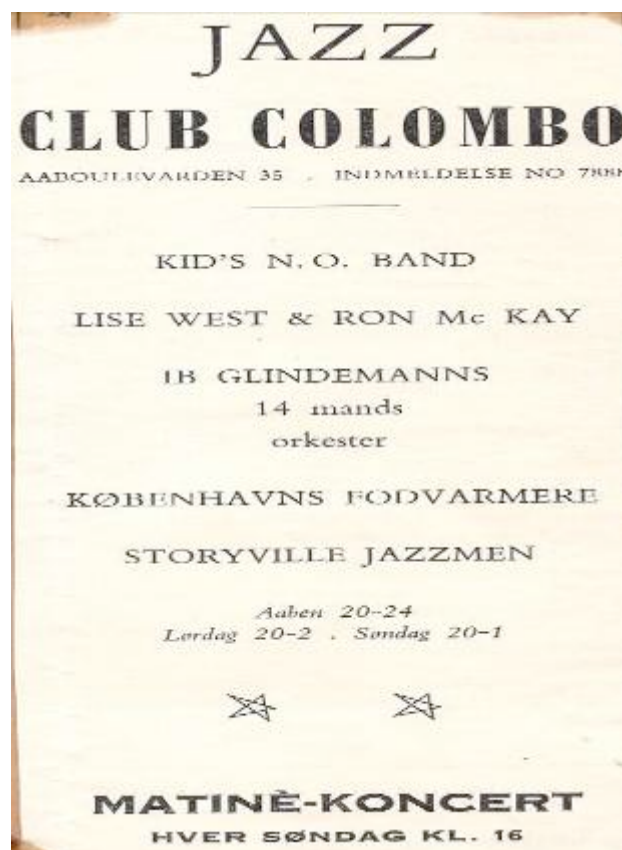
Ib Glindemann
Ib Glindemann

Ib Glindemann og direktør Jørgen Kleinert

Den 10. december 1955 åbnede den gamle varieté Columbus på Åboulevarden 35 ombygget til "Jazzpalæet/Colombo Jazzklub". Blandt de faste orkestre var Ib Glindemanns, Adrian Bentzons og Henrik Johansens samt Jonny Campbell Sextet og som solist bl.a. med IG, trompetisten Peanuts Holland. Ved matinéer om søndagen (fra 1956) optrådte desuden Kid's New Orleans Band, Lise West, Københavns Fodvarmere og Storyville Jazzmen. Mellem de indbydende organisatorer Anders Dyrup, Karl Emil Knudsen, Ib Glindemann, J.A. Lakjer og Eli Donde (jazzviolinisten fra 30'erne).

Ib Glindemanns Orkester i Colombo. Formentlig Palle Bolvig, tpt & arr. Poul Thaulow, tpt. Allan Botschinsky, tpt. Bent Ronak (synlig), trb. Jerry Kurt Jensen (bag Wilstrup), trb. Uffe Karskov, alt. Kai Wilstrup, alt. Poul Glud, ten. Poul Møller, ten. Johannes Jørgensen, bar. Oluf Lindberg, pno & arr. Henning Christensen, bas. Jørn Elniff, dms.

Og allerede dagen efter, den 11. december, var Glindemann igen ude i koncertafholdelse, denne gang i samarbejde med Karl Emil Knudsen, Anders Dyrup og Colombos bestyrelse. Endnu engang under devisen "Jazz – for enhver smag ..." og i Odd-Fellow Palæet. Programmet annoncerede Glindemanns eget band foruden, som solist, Peanuts Holland; Henrik Johansens Orkester med "den talentfulde kornettist" Theis Jensen; Adrian Bentzons Orkester, Jørgen Rygs Kvartet med Jørgen Lausen, Erik Moseholm og William Schiøpffe; samt Chet Baker's Quintet med Baker, tpt. Bobby Jaspar, ten. Maurice Vanderschuren, pno. James Bond, sbs, og Nils Bertil Dahlander, dms.

Saxgruppen den 11. december 1955

Chet Baker, netop nu på Europa-turné med egen gruppe, var selvsagt et trækplaster. Men Baker mødte frem med nogle unge uefne franskmænd, og var desuden hæmmet af stofmisbrug.

Størst ros høstede Rygs gruppe, der havde Atli Bjørn i stedet for Lausen. Hovedsageligt fandt pressen modernisterne for indadvendte og traditionalisterne for amatøragtige – men man ville alligevel have mere af samme skuffe. Dog bad man så mindeligt Glindemann indse, at en 3-timers koncert var for lang.

Samarbejdet med Peanuts Holland medførte endvidere, at han og Glindemann blev hentet til Danmarks Radio for at indspille et nytårsarrangement.

Kapitel 4:

En af de allerførste dage i 1956 medvirkede Glindemann i Radio Bremens program "So tanzen wir".

Og den 9. februar 1956 var man i studiet for Odeon/Kleinert. Bandet indspillede 4 titler, som begejstrede.

B.T: Omsider er de gamle europæiske lande ved at vinde med i jazz-konkurrencen med det unge Amerika . . . "Attention Please" præsenterer for første gang Ib Glindemanns store orkester på plade med 4 danske kompositioner. Glindemann lægger ikke selv skjul på sin forkærlighed for Stan Kentons musik . . . nitten entusiastiske unge jazzamatører spiller her dynamisk og med professionel sikkerhed Glindemanns og Oluf Lindbergs arrangementer. Det lyder godt det hele, og er et EP-album, man bør have, hvis man overhovedet vil have dansk jazz repræsenteret i sit diskotek. Der er simpelthen ikke spillet så godt med noget stort jazzensemble tidligere herhjemme.

Berlingske Tidende: Med disse fire originale arrangementer, spillet af Danmarks eneste store jazzorkester, gør Ib Glindemann dansk jazz ære . . . der er ikke lagt meget vægt på det solistiske, men ensemblet spiller med prisværdig præcision og god balance. Glindemanns talent bør bevares for dansk jazz.

Orkestret 9. februar 1956

Pladen udkom sidst i april i Odeons pladeserie "Ung Dansk Jazz": "Six Saxs", der præsenterede Max Brüel på sopransax; "Attention Please", en rumba skrevet IG selv; "Counts Counsel", en hentydning til pianisten Count Basie, og "Hours of Minor Mood" med en smuk altsax solo af Uffe Karskov.

Den 13. februar spillede koncert i Odense – indledningen til en serie week-end turnéer, der arrangeredes af "Colombo". Bent Kid Eriksens New Orleans Band og trompetisten 'Peanuts' Holland hørte også til selskabet, der 14 dage senere var i Aalborg Hallen og i Esbjerg.

Orkestret formentlig i Odense. . .

I foråret 1956 turnerede Stan Kenton and His Orchestra i Europa og gav bl.a. et større antal koncerter i England, for derefter at besøge Norge og Sverige. Bandet skulle også have været til København, men dette blev aflyst på grund af strejke. Den 17. april rejste Ib Glindemann, Einar Christiansen og Bjarne Rostvold derfor til Växjö i Sverige for at høre forbillederne, og deroppe lykkedes det at overtale Kenton til at komme ned til København. Hensigten var, at et antal af Kenton-folkene skulle møde frem i Colombo og jam'me med Glindemanns Orkester.

Stan Kenton selv var efter ankomsten træt og havde brug for at hvile sig, men inden han krøb til køjs fik Ib Glindemann, Jørn Elniff og Bjarne Rostvold lejlighed til at afspille den nyudsendte Odeon EP for Kenton i hans værelse på Hotel Europa. Og Kenton printede sin opmuntrende hilsen i Ibs scrapbog (se side 2). Den 19. april bragte Aftenbladet et billede af de ivrigt lyttende – som også fik forskellige anvisninger med på vejen. Mesteren selv var begejstret for musikken, og bad om at få nogle pladeeksemplarer med, som han ville forsøge at få afspillet over Radio Luxembourg og de amerikanske radiostationer i Tyskland.

Om aftenen havde man i Colombo stor fornøjelse af bl.a. at høre Carl Fontana (trb), Lennie Niehaus (sax), Bill Perkins (sax), Sam Noto (tpt) og Curtis Counce (bas).

K. B. Hallen dannede den 26. april ramme om et 'kæmpe music-hall show med bal' fra kl. 1930 til 0200 – en lang række skuespillere, sangere, solister og orkestre – også Glindemanns - medvirkede.

Glindemann fortsatte med sine "Jazz for enhver smag"-koncerter i Odd Fellow Palæet; den tredje af slagsen løb af stabelen tirsdag den 8. maj 1956: *"Først og fremmest – det må jeg vel godt sige efter vor grammofonsucces – præsenterer jeg mit eget store, Stan Kenton-påvirkede, orkester i de fire numre, vi har indspillet for Odeon plus fire helt nye numre. I denne sidste afdeling får vi i øvrigt Max Brüel at høre som solist på sopransax. Endvidere spiller Jørgen Rygs Kvartet, Henrik Johansens New Orleans Orkester og den svenske basunist Kurt Järnberg. Specielt glæder jeg mig til at give Järnberg denne chance til at vise sin kunnen."* Det var på daværende tidspunkt en lidt risikabel affære at arrangere jazzkoncerter: *"... men jeg går alligevel gerne i gang med flere arrangementer næste vinter, for det morer mig, og jeg er glad for på denne måde at få givet danske jazzorkestre – der desværre har alt for få chancer til at spille offentligt – en mulighed for at træde frem for publikum."*

Desværre var der ikke helt fuldt hus denne gang, og Glindemann tabte 1.200 kroner – man var kommet en anelse for langt hen på sæsonen. Til gengæld var pressen forholdsvis saglig og entusiastisk i referaterne. Glindemann fik endnu engang et skulderklap og en opfordring til at komme igen til efteråret.

Imidlertid ledte tilfældet til noget nok så attraktivt. Paul Verlis' Orkester skulle slutte i National-Scala den 31. maj 1956 for at påbegynde engagement i udlandet. Den 15. maj fik Glindemann lejlighed til at spille en koncert dér. Publikum

reagerede varmt, og direktionen fremsatte et tilbud - hvilket førte til, at hele orkestret blev engageret til at tage over efter Verlis. B.T.: "IB GLINDEMANN PROFESSIONEL – skal i juni spille med 14 mands orkester i Scala-Salen. Har nu vovet det farlige spring ind i de professionelle restaurationsmusikeres rækker." Man lancerede sloganet "ARENA DANCING – Ungdommens mødested i centrum".

Besætningen var: Palle Bolvig, Einar Christiansen og Allan Botchinsky, trompeter. Bent Ronak og Kurt Järnberg, basuner. Uffe Karskov, Rolf Billberg, Poul Møller, Poul Glud og Johannes Jørgensen, saxofoner. Finn Savery, piano/vibrafon. Henning Christensen, bas, og Flemming Hansen, trommer. De fleste arrangementer var skrevet af Palle Bolvig, Oluf Lindberg og IG selv.

"UNG SENSATION I DEN DANSKE JAZZ-VERDEN. Strålende debutpremiere i aften for Ib Glindemanns orkester, som amerikanerne er på lyttepost efter.

Der blev efterhånden fuldt til premieren, men hvorfor var vi til at tælle fra starten kl. 21.00? Er de unge vanskeligere at råbe op i dag eller bare senere på den? I Erik Tuxens og Kai Ewans' dage havde vi siddet som sild i en tønde, før musikerne havde fået sat sig. Og den konservatoriestuderende Glindemanns vidunderligt oplagte folk er bestemt ikke mindre sensationelle . . . end deres forgængere."

Engagementet blev en succes, førte ligefrem til stigende omsætning i Scala, og orkestret blev prolongeret frem til 31. juli. For første gang så man orkestret i rigtig strømmlinet opstilling med band stands til noderne.

Kapitel 5:

Samtidig gav successen i Scala anledning til adskillige fejlagtige udmeldinger om udlandstilbud etc., i pressen. Orkestret medvirkede i begyndelsen af juli i den amerikanske filmproduktion "Skjult frygt", der blev optaget i Danmark. Man spillede "Variationer over Tordenskjold" skrevet af Hans Schreiber – " . . . han er temmelig raffineret, en meget dygtig komponist, men slet ikke så let at spille. Vi masede på en dag ude i Palladiums atelier i Hellerup fra kl. 9 om morgenen til kl. 21 om aftenen, og klarede opgaven, indspilning af musikken og ageren foran kameraet, indenfor den fastsatte tidsfrist. Ærlig talt lidt hårdt, men meget interessant", mente IG.

Blandt repertoire i Scala var følgende numre: Stompin' at the Savoy, Pennies from Heaven, Indian Summer, Curley Curt, Manteca, Easy to Love, Turn on the Heat, Basie for President, Wrap Your Troubles in Dreams, You Go to My Head, Gladys og One O'Clock Jump. På et tidspunkt kom Erik Møller med på sax i stedet for Poul Glud, og rytmegruppen ændredes til Lasse Bagge, piano. Erik Mølbach, bas, og Jørn Elniff, trommer.

Den svenske avis, Kvällsposten, tegnede den 6. august 1956 et noget forsinket portræt (for Glindemann var allerede draget til Sverige) af musiklivet i København: "Drop Inn" har en tid huset "Blue Note" med Torben Ulrichs orkester, men i sommertiden har modernisterne taget over: Max Brüel på sopransax samt hans unge arvtager Bent Jädig (på baryton), ligesom Mogens Breyens tenor også gør indtryk. Jørgen Ryg er oftest leder af gruppen, medens rytmesektionen som regel udgøres af Atli Bjørn, Erik Mølbach og William Schiøpfle. I "Københavnklubben" i Dahlerupsgade spiller Henrik Johansen eller Adrian Bentzons New Orleans Band flere gange om ugen. I "Ryttergaarden" i Klampenborg præsenterer jazzklubben "Basin Street" om fredagen eksempelvis Arnved Meyer (senere blev det Arnvid) med Richard Johansens orkester.

I Scala lyder moderne toner fra Ib Glindemanns 14-mands orkester – stedet har "svinget sig upp och en stor del av äran härför kan Ib Glindemanns orkester ta åt sig. Orkestret saknar motstycke i Skandinavien och Thore Erlings orkester, som i Sverige räknas som ett relativt hyggligt storband, ligger långt efter Glindemanns . . . två svenskar, tenoristen Rolf Billberg och ventilbasunisten Kurt Järnberg, står som kapellmästare för den lilla Brookmeyer-Getz-kvintett som då och då avlöser det stora bandet."

Endelig kan man på Giraffen høre Jørn Grauengaards Trio med Inge Østergaard "och även sångnumren är njutbara."

Nyhavns-jazzen har "Kvällsposten"s udsendte ikke opdaget, og man rapporterede Børge Ring blandt Drop Inns faste stok – på det tidspunkt boede Ring på fjerde år i Amsterdam – så detaljerne skal måske tages med et gran salt.

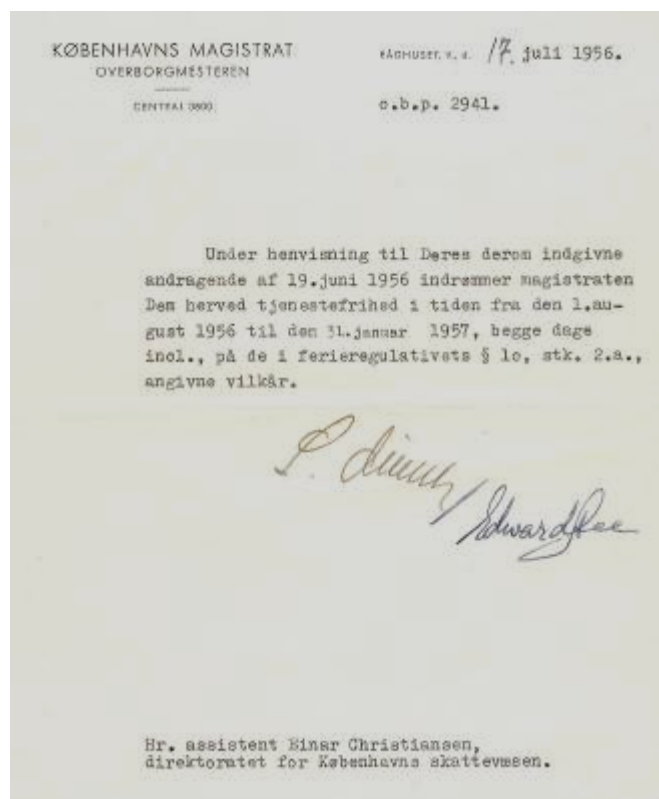
Järnberg og Ronak i Scala

National Scala Ewaldanretn.
C. 1215 kl. 11—14,30
Kr. 6,45

HOLBERG-HAVEN
TURISTVARIETÉ
KONCERT & DANS
RICH. JOHANSENS ORK.
ARENA-DANCING
kl. 20—2
Den forrygende JAZZ-SUKCES
IB GLINDEMANN's 14-mands ork.
MIDNIGHT-SHOW
I baren: ELLA GREGER

*****

Trompetisten Einar Christiansen gik ind for sagen – fik bevilget tjenestefrihed i 6 mdr.

I august og formentlig til og med 10. september 1956 er Glindemanns orkester på turne i de svenske folkeparker, en jazzmæssig, men ikke økonomisk, succes; byer som Halmstad, Hålsingborg, Ljungby, Katrineholm og Gävle fremgår af gamle hotelkvitteringer, og man når lige hjem tids nok til at høre Count Basies orkester i K.B. Hallen om aftenen den 10. september.

Den 14. september 1956 spillede orkestret koncert for Sct. Georgs Gilderne i Sønderjyllandshallen med overnatning på Grand Hotel i Aabenraa.

En påtænkt udveksling med det engelske Humphrey Lyttelton Band (det engelske musikerforbund var strengt nøjeregnende hvad angik lige-for-lige engagementer) blev imidlertid ikke til noget, ligesom et længerevarende Italiens-engagement faldt til jorden med ganske kort varsel på grund af modstand fra det italienske musikerforbund. "Ja, vi er i en katastrofesituation", udtaler Glindemann til Aftenbladet den 8. oktober. "Jeg kan ikke forsvare at holde på de af musikerne, der er familieforsørgere."

Kvittering for Flytningsanmeldelse.

Assistent Einar Christiansen, f. 22/7-1933 i København,
 boende Hedegårdsalle 14, Vesterled pr. Glostrup
 har den 27/9 1956 anmeldt at ville tage ~~flopp~~
 ophold i Italien
~~indenfor den 29/9 1956~~ fra den 29/9 1956.
 Anmeldelsen omfatter 1 Person(er).
 Folkeregistret i BØRGERE FOLKeregistret den 27/9 1956
 P.I.V.
Alf Jensen

Nr. 1648. Otal D. Serial & Coa Forlag.

Endnu engang var Einar Christiansen hurtigt ude – der blev ulykkeligvis ikke brug for flytning til Italien

Men så fik danselæreren Børge Kisbye en idé – inspireret dels af udenlandske avisreferater, dels en fra USA hjemvendt pep-pige Eva Lippert samt den amerikanske film 'Rock Around the Clock' med Bill Haley and His Comets og The Platters, som havde været vist et par uger i Bristol Teatret. Herman Gellin og Kisbye lagde ud med en Rock'n'Roll danseopvisning i Scala. Dette førte hurtigt videre til 'VERDENSSSENSATIONEN ROCK'n'ROLL, 4 rock-orkestre, ROCK BATTLE, 10 jitterbugs, JAZZBATTLE m.m.' i K.B.-Hallen 4. oktober 1956. Ib Glindemanns 14 Mands Sensationsorkester (band'et havde i sommeren 1954 øvet i Kisbyes lokaler, derfra antagelig bekendtskabet) annonceredes som en af attraktionerne – og 4.300 billetter blev revet væk. En ung sadelmagersvend, Ib Jensen, viste sig i stand til at udfylde den lokale rolle som Elvis Presley.

Faktisk havde man vel oplevet de rytmiske ekstaser allerede ved nogle Lionel Hampton koncerter, og Kisbye forstod da også at styre det ungdommelige overmod, så udfoldelserne ikke tog overhånd i salen. Men efter koncerten – udenfor – måtte politiet trække stavene overfor 5-600 unge, der ville fortsætte rokke- og rullebegejstringen på kørebanen på Peter Bangsvej. Kisbye indgav rent faktisk politianmeldelse mod en filmfotograf, der dækkede begivenheden for et amerikansk selskab, og som mod betaling lokkede nogle store drenge til at affyre kanonslag. Sangeren Ib Jensen fik tilbudt pladeoptagelse hos SONET, hvor Glindemanns orkester akkompagnerede. Lignende provinsarrangementer medførte endnu mere uro, hvorfor yderligere planlagte koncerter i København blev aflyst af Kisbye.

Den 14. december 1956 kunne man i alle de store hovedstadsaviser læse, at kapelmester Ib Glindemann dagen før havde bestået Konservatoriets afgangseksamen efter en ret usædvanlig præstation.

Faktisk havde Ib taget sommer-orlov fra Konservatoriet for at rejse til Italien – men dette engagement løb ud i sandet som følge af problemer med det italienske musikerforbund. Da Konservatoriet erfarede dette, sendte man bud efter Glindemann. Han *skulle* fortsætte frem mod sin eksamen, men han nåede kun at indstudere ét værk, Andante og Scherzo af Barrat.

Efter at dommerne havde hørt ham spille det, erklærede de, at det ikke var nok til en bedømmelse – de måtte høre mere. Derpå skete der det helt sjældne på det ærværdige konservatorium, at "With A Song In My Heart" lød i de lokaler, hvor man ellers dyrker Bach og Beethoven. Dommerne var meget tilfredse – men forlangte dog endnu mere. Man sendte en arkivar i nodekælderen, og han kom tilbage med César Francks D-mol symfoni. Den måtte IG spille fra bladet.

Resultatet blev 1. karakter.

(fortsættes snarest)